

אדרת דברים אליהו קיש

נחשב בפסוק והארץ. ב' חיצות שנחשב בפסוק ראשון והוא אלהים. והארץ וא"כ אין צו רק י"ב חיצות. בפסוק ראשון יש ארצות ל"ב נגד ל"ב חיצות של חמשה ובפסוק. שני נגד מ"ט שער צינה. ופסוק שלישי כ"ה שם הדעת. והשם הכירי אחר כ"ה חיצות וכן בקדושה כדליתא במדרש ואחר פ"ה ארצות. ב' פסוקים הראשונים. כחמין אכרי. והשלישי כחמין השם עם החדר העל' וכולם נכללן בנ"ח בפסוק הראשון יש חמין של כל הארצות האלו עם הכולל של השם והוא כי שם ה' וגו' ר"ל הכולל של שם והוא סוד כשלב יצוינו והוא ארצות השם בנ' גילופין חכו סוד הארצות ב' נכללן בג' היינו ב' חיצות הראשונות נכלל' בחתי האחרון כי ה"א של ואדרבה מחיבר עם וי"ו של ותשמע כחציאר בסמוך והוא י"ב עינות חיים של הדעת. השמים. ה' שמים והוא התפשטות הדעה בהם והוא סוד ה' נשמות שיש באלים והן חתקתה רקיעים בשמים הכוללים א' והן ה' שמות של ה' שמים ה' חלקי תורה וי"ט של נ"ך ומלכות כולל בג' פנים וספן הד' כולל כולם והוא סוד של מלכות בד' שמות שלה שלכך אין לנו אלא ד' וסימנים חמשה: ואדרבה הוא חמין זוהר. והוא סוד ה' ו' והוא שם מרגלל בגילופין והוא סוד לגדל ולחזק. ועם ג' ארצות אלו הוא סוד לאה ורחל. ה' של ואדרבה הוא נוסף והוא מזהב שמים וארץ כי ב' חלקי הפסוק מחבר ה' עם ו' של ותשמע שהן י"ו ארצות ומלמעלה וכן למטה. ואות וי"ו של ותשמע עם ה' הוא בג' גוינין שהארץ מתקיימת בהן והיו"ד נעלם כי הוא נעלם מעיני כל מי והן י"ב עינות חיים ושבעים חמרים י"ב ירופים וע' פנים: אחרי. הוא ג' ארצות השם בגילופין בפסלם והוא סוד תורה בארון: מנין חיצות של השירה כחמין והמשכילים יסדו כושר הרקיע שהם חסד וסופט ושליח ומלאך והשוע' דין ועברה. ומנין חיצות של כל הסידרה כחמין החורה ומלחמה בסוד חב"ד ובס' חרות על הלוח' וסוד לדקתך כהררי אל והוא סוד קדשנו במלחמה כי השירה היא בסוד קדשנו וכל הסדרה בסוד מלחמה: (ג) כי שם ה' אקרא וגו' הוא השם והיורה וכוכבים: כי שם. פי של שם ס"ג. הבו. סוד י"ג תקונים. הבו גדל. סוד ל' שער צינה שהוא סוד הרעין היינו י"ג ול"ז: כל השירה הוא בכל א' סתומה באמצע וב' שיטות חלוקים לפניה ולאחריה והם החשתיים לנ"ב וכן בכל ע"ב השני שערם חשתיים אוחה ויש בזה כ"ו פסוקים גדולים נחלקים לד' חלקים ונ"ב שיטות. וי"ז פסוקים קטנים נחלקים רק לנ". והגדולים בכל חלק. באמצע זקף ובסופן אחתהא וס"פ. והקטנים אחתהא וס"פ. ויש פסוקים גדולים שבכל אחד ח' פסוק יתר על ד' חלקי' והכל ע' שיטין והגדולים הם א' מחמת צקר. וב' ראו עתה כי אני אני וגו' והם מהפכים הסדר דהיינו עד פסוק מחמת צקר הזקף והאחתהא כדלעיל ומפסוק מחמת צקר ואילך נהפך הסדר באמצען אחתהא. ושי פעמים בסופן זקף. וכן בפסוקים קטנים באמצען אחתהא והוא צפוף השיטה. ובאמצע השיטה ס"פ. והוא עד ראו עתה וגו' ואלו נהפך כבראשונה וד' יולאים מן הכלל ב' בפסוק מחמת. חיצת אלן וחיבת כרים. וא' בפסוק ראו חיצת ואחיה וא' בפסוק חזי רעב חיצת רשף וטעם ההפכה אשר הפך ה' על שנהפכו מעשיהם מן וישמן ישרון. וכשחזר ראו עתה כי אני וגו' שהוא על לעתיד אז יתהפך ויחזור כבראשונה (ועיין במ"ש קלח הטעם) ובשירת הים הוא ל' שיטין ושיטה חלק לפניה ולאחרי' הרי ל"ב וסדרן שיטה אחת נחלק לג' חלקים לב' סתומות ושיטה אחת נחלק לב' חלקים וסתומה אחת וכך סדרן שיטה ראשונה אז ישיר נכחצת ככל שיטות שבתורה בלא סתומה והשני נחלק לג' והג' לשנים וסד' לג' וכן חזר חלילה עד שנמצא שיטה אחרונה בשלשה וכל החיצות שלפני הסתומות ס"פ אחתהא חקף מן חב' שיואלין מן הכלל חיצת אשיג וחיבת צחוק וכל שיטה החלוק לשני נחלק באח' ושיטה החלוק בשלשה חיצה א' בחלילת השיטה וחיבה א' בסופה והשאר באמצע וזה היפוך משירת הארצות שבשירת הים א"ל לסיים השיטות במפסיקין רק קודם ריוח הסתומות ומן השיטה אחרונה ויש בה מ"ד סתומות נגד מ"ג פסוקי' שבהארצות ועם פסוק יצא משה שהוא כלל השיר. לבד ב' חלק שלפניה ולאחרי' שהן פתיחות וכל הפסוקים נחלקים א' לשנים וא' לשלשה לבד ב' פסוקים נחלקי' לד' חפול. וכי בא. ד' פסוקים שאין נחלקים כלל

אדרת דברים אליהו

כלל ה' אית מלחמה. תחומות. נתי. ה' יחזק. כי שם ויטור הס שמיא דמחיתומה. סור
כול הסם השלט אחר מלח לילה כי שחאל בכלל בימין ולכך נאמר שם אל כי היא כלה חסה.
סור הוא חסר שהוא דצוק עם תמים ואח' כאן ב' דברים ותוורחן שסם שסה ששואלץ טפה זו
מה חסא עליה שכן כלל הטולם: (ד) הטר. הס י"ד פרקין שססם: חמים. הוא מ"ט פנים ואחור:
פעל. הוא המקים: כי כל. הס ב' מיצורין כח"ם כי כל בשמי' ובארץ ובו הסם הששי של מ"ב
לקך נאמר דרכיו כח"ם ליק ס' בכל דרכיו וסכל במשפט בנ' אחי"ה. אל בריבוע גילופין. הוא
סטר: ליק. ב"ב תחומין ובו שם אלוה והוא פנים של מ"ט: וישר. סופי תיבות של כל הסמין
והוא ג' פס' ואחור של גילופי ע"ב של ע"ב אוחיות: (ו) ויגדך זקניך. הוא סם הששי שהוא
לשן למחים. שאל. שם השילוב. אבך. זה חשבון האור. ואחור. מ"ט סערי בינה עם הפים
לך. סער המחשים. אבך. ו"ק חס"ג. זקניך. ו"ק מחרע"ד: (ח) יבז גבלת עמים למספר
וג'. כי ע' וע"ב סם א'. וכן בע"ב שמות. ל"ו של ד' אוחיות בסוד חלי וגלגל ולב. וכ"ד של ג'
אוחיות וי"ד של ז' אוחיות וסכל ברות א' כפול לד וכן בשסה שמות של ז"ח אלוה כי שכן
שבעים והסם המיוחד בלחמט וכן שסם של י"ב ו' שמות ג' פשוטים וב' גילופין וא' גילוף גילופין
שכן ע"ב ל"ק ואחור יבז גבלת שכן י"ב גבול. אלכסון וו"ק חקיפין לה וכל א' כלול חעשר
שסם י"ב: בהמל. סם שבעה ושבעה מוצקות כח"ם כי יד על כס יס. על הוא ג"כ יד דלוימח:
בני אדם. סוד בן אדם מ"ה וב"ט' תחחיות ס"ה וקס"ג חחא דמחחא: בני אדם. הוא
נקדש שבוכה מ"ה וע"ב וכן בני ישראל חר"ג שרשים שססם כנגד חר"ג מות: (ט) חלק ס'
עמו. זה א"י: חבל נחלתו. ג' עולמות ב"ע. חלק. ב' שילובים הידועים ד' שכן ג' חב"ד. נחלתו
קפ"ד ס"ו קת"ד: (י) ימלאהו בארץ מדבר זו מדרגה התחומים שנקרא ארץ: ובתהו ילי ישון.
ד' דרגין הראשונים שכן ט' כח"ם בפסוק במדבר הבדול והטורל סם ג'. נחש סרף ועקרב ג'.
למלאח אשר אים המולח ג' ימלאהו. הוא סם איהי כפפול: יסבבכו. הוא סם כל"ס:
יבוננו. הוא ט"ז פנים של חיות ד' שמות וכן יקחשו ט"ז כפפים אלא שכלן בפנים ושם כפפיים
וכח"ם בכפוי וכן ל"ב נחיות: ינרבו. הוא סם עס יס"ו: כלישון עיט. בת עין אור דביעית
ושם הוא קדם של ס"ג. כלישון הוא סם ג' של מ"ב והוא בת עין וכח"ם לא יגרע מלדק
עיט: (יא) כשער. הוא סם של ט' אוחיות באחוריים בריבוע ואחמלחס הוא גשר וא' הוא
כשער. ועוד גשר הוא סם דלנכי של עשרת הדברות: יעיר הוא אחורי שם מ"ה. קט. סוד יין.
טל. הוא סוד ע' בחינה אחרונה של מולח ראשון שקבוע תמיד במולח השני: יפרש. זה לימח:
שלאהו. ב' אחיה. כאן שסה מוחמות שוחסם בסם שמים וארץ והסביעית הוא בוד וליך
כתיב בוד שהוא כולל עשר מדות. חסו ימלאהו יסבבכו וגו' כשער יעיר קט וגו' ובוד הוא סם
של עשר אוחיות ב' ויין כי וכן הוא כולל של ב' מולח האלו בתפילין ומחסה: (יב) ואין עמו אל
נכר. זה לימח אף שאין בסם סם אעפ"כ הוא תחומי מלס והוא דרגא דביעית שנקרא אל ולכן
אמר על ג' דלעיל לשון חיוב וכאן אחר לשון שליפ: אל נכר. הוא אשא ויכרלס: ינחט. הוא
עץ וטל מן בינה: ויאלל חיובת שדי. חשב כאן עשרה דברי' נד ע"ס ג"ר בפסוק זה ו'
דברים בפסוק שח"ז ידוע שט"ס כן ה' כנגד ה' ב' אופיים ה'. עולם המושכל. וה'. עולם
המורגס שסם בסוד נקדוית של הסם חש"ק ונח נרלס וסוד של תפילין ולימח ומחסה ובשר
הפסוקים יס ה' דברים מלמח וי' מן מי. ויאלל חיובת שדי. ויקחו דבס. ושמן מחלמים טר.
חלב כליית. דס ענב. וה' מן מי מחלח בקר וגו' וכמו שידוע בסוד קטורת נטף כ"ס סמים
ולבוש זכס בסוד ירכבו וסם נד מחסה אכילות וה' שחיות ויאלל חיובת שדי: חלב כרים
ואילוס ועמחים ומלב כליית מטה סם אכילות וה' שחיות מחלח בקר ומלב לאן כ' ד"ל ירכבו
יס בסם עשר דברים דלעיל. ואילוס בני בשן ועמחים. שמים בדעת. חלב כרים. בת"ח סמוך
ל'. חלב כליית מטה. בחכמה. כח"ם מי שח בטומות חכמה. דס ענב. הוא בינה יין המחומר
בענביו שחמיד לסתגלות בע"ב. כתיב ארץ ואח"כ חנובות שדי שהוא עץ עושה פרי ואח"כ

אדרת דברים אליהו קב

דבש וסמך ולכך אמר וינקבו שבוה סוד נערים עולל ויונק ושם סלע ועור ואח"כ חמאה ומלכ ובסוף אמר עם מלכ כליות כח"ס לכו לחמי בלחמי ושחו ביין מסכתי. ענב וחומר. הוא סוד התפילין ש" נקראין ספן ד' בחים ואמר כאן עשר דברים נגד עשר ארצו' ועם בית המקדש הוא י"א וכן כאן ירכבו על במתי ארץ הוא כלל כולם והוא ירשלי' שהיא גביוה מכולם ואח"כ חשב העשר ומשכ' ו' בפסוק אחד ד' בפסוק השני וכן בקטורת ד' סמנים ו' בשמים: (וג' סלע זה נער זה חט"ט: ומלמעלה למטה דבש וסמך בדעת. והשאר בכל כסדר ואמר בקי האמנתי עם מלכ וגו' וכנגד הארץ שבוה רביעיית אמר לשדים לא חלה שכם חמה האדם ואלו ד' שמות אלוה אלהים הם שמות ההסבה שהן אוחיות שניות ושלישית דאח"כ חס שמו של בללאל בלל אל קוט של י"ד: (ית) נור ילדך חשי. פי' החמלת השכחה והשכחה: ומשכח אל מחללק. שבראך. כי ג' שופין באדם והב' כלול משניהם ולכך נותן י' דברים נגד שניהם כי באדם יש ה' אברים גללים וה' נעלמים עין אחן פה יד ורגל גללים. ה' נעלמים ריח קלסתר פנים. וג' יומר נעלמים חכמה בינה שכל. עור ובשר מן האב נעמוות וגידין מן האם. מוח נעמוות ודם לבשר ושני לבושין שערות ופפרים. נפרים לאב ושערות לאם. ובעין אדם ולבין. ילדך. זה האב: מחללק. זו האם שנחללה נולד הולד וכח"ס הביטו אל נור מלכחם ואל מקבת צור נקרחם ופי' הביטו אל אבריהם אביהם ואל שרה מחוללם ואע"פ שהם הסיבה אעפ"כ סיבה הראשונה הוא הש"י ולכך נותן נגד שניהם והאדם נבנה מששה דברים עור ובשר גידים ונעמוות וכח"ס עור ובשר חלבישני. ושנים בעין שחור ולבן שמהם צא החיות לאדם ושני פימין המשקין מוח דם שהם משקים הנעמוות וכבשר. ושני לבושין שערות ופפרים וכל הלבין צא מן האב. והשחור והאדום מן האם. והש"י נותן ה' נעלמים נגד האב וה' נגלים נגד האם חמשה פימנים וחמשה מינונים ה' מינונים שהם נשמעין עין אחן פה יד ורגל ה' נעלמים ריח וקלסתר פנים דעם בינה שכל. והשמה שאמרו בגו' זו הופש ושמה עליהם הוא דעם בינה השכל שכללת בג' לפיכך הש"י הוא סיבה של יצירה של האב וצריחת האם ח"ס נור סיבה ראשונה של ילדך. ואל. זו סיבה של מחללק צבטן האם. נור זה הסיבה ראשונה של העשייה. ואל הוא שם ההסבה כמו שני שמות אלו הכור חמים ואל אמונה. ילדך. אב. מחללק. אם יודע שהאם מורעת טפיים נגד האב וכח"ס אין לך כל טפה בו' לפיכך מחללק הוא כפול כי אמו מורעת ממהל למעלה. ג' אוחיות של השם כל א' וא' מיוחד וא' נשאר בצפלו וכן בשמות אהיה וא"ד שנעשים אלהים ומד' כפלים חמש: חשי. חש. י'. משכח חש כח. י' דאבא כח דאמא וכח"ס שמהשת כח של מעלה כמו באלצעות ופרקין שמתישן כח של מעלה ובפסוק הזה שם אחרון חש ח"ב עם נקודותיו: פעל. בג' גילופין: כל זאת. בג' אחרונים רק מקום: ח"ס הוא מוקדם שהוא הד"ס ראשית כל והשאר זאת בסוד מי זאת: מכחו. הוא י"ב אוחיות של שט"ד: יציו זין. כ"א. סוד סדעת זין יובל ושמיטה שמחפטיין בזה ח"ס אבד עטית מהם:

ה ב ר כ ה

וזאת סברכה. הסחלת הסורה הוא בראשי' שהוא דרגא ראשו' ומסיים בזה שהוא דרגא אחרונה ח"ס חלל. והסחלת הסורה הוא בצי"ת לפי שהב' הוא סברכה כח"ס שבראש ולכך מסיים חלל סברכה והוא ג"כ ד' אוחיות וכן הב' מריח על צ' אורות שנבראו כח"ס ישי אור ויהי אור וכח"ס לעושה אורים גדולים כל"ח. וכן צי"ת כן צ' אלפין דלור וגילופן הם שאר אוחיות דלור ח"ס אז ימלא שחוק פינו וגו' וכן הוא מוחמא דגושפנקא וכן הוא ג' שילובין דא"ר וג' שילובין דר"ג. והסברכה הוא ג' דר"ג וא' דא"ר שכן ל"ב נחיצות שמהם סברכה וכן מושבין ישי אור ששם צ' אורות שכן עשר שילובין ונאמר ויקרא לאור יום שהוא ישי אור שהוא

אדרת דברים אליהו

שבו יו"ד דמסתחף לכל האותיות ב' עלמין עלאה וחתאה ועד מילוח של יו' שכן דעת
 שמסתחפה עם נוקבא בסוד כד רח אצד וחת אצד וחסד כה וכה וחסד שבע ציוס סלחך
 ג' בשמית ו' בערבות וכן סוד ו"ח דלוחא שכן ג' ר': אשר . הוא כח"ש ברוש ישעיה ע"ס:
 בך . כן צ"פ ח"י דלוחא ג' ר' וגם הוא בסוד כוסי ריח וא' כלל ללחן שכן ג'ן סדרים:
 חסד . בסד פני חסה כפני חסה ומסה כליל ט' ירחין ועם העשרית הוא סוד י"ב אבני סופס
 שהוא חתה דלעיל: משה איש האלהים . סן י"ב אחיון דלילוב מעשרה זיוגין כל אחד מג' ח"ש
 נגע בזה דליל כל עשרה ולכן נקרא איש אלהים כח"ש בסדר עולם: אח . אחורי כפני החיות.
 אשר . עלמא עילאה . אח . עלמא חתאה לכן גבי המצדך אחר אשר ולגבי בני ישראל אחר
 אח: בני ישראל . הס חרי"ג שרשים שבישראל לכן נטוה על חרי"ג חותה של א' וא' כלול
 מחבירו וערב בעד חבירו ויו"ד הראשון נעלמה נקודא בסיכלא ולכן יס בחר"ג חותה י"ג
 שרשין: חתה בברכה . הוא הפעולה: משה וגו' . הוא הפועל . איש האלהים . ברוח הקודש שבו
 שהוא הסיבה הראשונה . אח בני ישראל . כ"ס הנפעלים . לפני חותה . הוא חותה: איש האלהים
 בעל דמטרותיה כי אלהי חורה על הכהגותו ע"פ הטבע שהע"פ מחסב ע"פ הטבע . לך
 לא מחר במעשה בראשית כי אם שם אלהי ולכן אחריו ר"ל מחירין גבורות גשמי' בתחית
 המח' ואחריו מחוך שהיא שקולה בתחית המחיס לפיכך קבעו בתחית המחיס ובענין כי
 בגשמים אינן ע"פ הטבע כלל כי כל הדברי' שבעולם אחריו' הפלסופים שהוא ע"פ הטבע אף
 זריחה השמש ושקיעה אכל על הגשמי' מודים שאינן ע"פ טבע כלל כאשר חנו רואים שפעמים
 לא ירד כלל ופעמים ירד בכל יום ויום ולכן נקרא גבורות גשמי' שבו יכר גבורות ה' יחד
 מכל הדברי' ח"ש מחוך שהיא שקולה וכו' כי גם בתחית המח' מודים כולם שהוא אינו ע"פ
 טבע שט"פ טבע לא יתכן סיבה האדם הנרקב חומן רב לחזור ולחיות ולכן קבעו בתחית
 המח' נחל כל העולם מחסב ע"פ הטבע כי הוא מחדש בכל יום חמיו מעשה בראשית אכל
 דורו של משה ע"ה כל הכהגותיו לא היה ע"פ טבע כלל כמו יציאת חר' וירידת חנו והסלו
 וענין כזה . חסו מעין עולם העליון שאינו מחסב ע"פ הטבע . ולכן כתוב איש האלהים
 ואחריו בזה בעל דמטרותיה כי המטרותיה הוא הכינה המהגת אח הארץ ע"פ הטבע
 אכל הוא היה למעלה מהטבע כמו איש שהוא למעלה מן האשה בתשיבות: (ב) ואחר ה' חסי
 בא . הם יו' כפני החיות י"ב ד' פנים ואח"כ פני אדם וכח"ש אז ראה ויספר הכינה וגם
 חקרה ואח"כ ויאמר לאדם וכח"ש בזה פ' בראשית וכן כאן חיינו אש דח לנו הוא ויאמר
 לאדם . ב' עלמין הם זה ובא . ששכל החורה יהיה זוכה לב' עלמין אלו . והוא בסוד ברכת
 כהנים האבות והשבעו' וכן ר"ח של סד' דרגין: חרם . הוא י"ג חיקומים: סופיע . הוא פשוט
 וגילופין וסד' דרגין אלו הן גדר ה' מראות שראה יחזקאל: ה' חסיני בא . הוא ד' מערב
 והם היו חומים במחמה של סדר: חרם משעיר . הוא ד' סאפין: סופיע מהר פארן . הוא ד'
 דרום: ואחש מרצבת קדם . הוא ד' שישראל היו חומים שם וכוה המחרת . ולכך אחר ואחש
 שהוא בזה עם אדם ביחד נקרא אחש: חיינו וגו' . הוא ד' קלוות בחורס גדר ד' קלוות דלעיל.
 פ"א ה' חסיני וגו' סד' פעמים נחחדס דיבור עמו . א' חסיני בא . שנתן החורה . חרם
 משעיר . דייט אחר שסבבו את סר שעיר ונאמר ויהי כאשר חמו וגו' וידבר ה' אלי לאחר
 וגו' שאז דיבור היה חימוד לו ובג' סופיע מהר פארן . שאז נשית החורה כח"ש בין פארן
 ובין חפל ולכך אחר סופיע שהוא יוחר מחורה . וסד' ואחש מרצבת קדם . שכתבו לא"י וזו
 וכו' לחורס מה שלא זכו קדם לכן . פ"א ה' חסיני בא וגו' שבו מחמת עלמין בשכל שאמר נעשה
 ונשמע . חרם משעיר . כח"ש בגמ' כשרה הקב"ה ליתן חורה לישראל החורה על כל אומה ולשון
 ובא אל ישמעאל אל חורה מה כתוב בזה ח"ל לא חנאף אחריו אי אפשר חנה לישראל וכו'
 וכולם נחת להם מחמת דכינו עשו וישמעאל נחת להם עשייה ושמעיה שאמר נעשה ונשמע.
 ואחש מרצבת קדם . שגם שאר הפרים נחת להם מחמת: (ג) אף חבב עמים . סד' כיחוס
 בישראל

בישראל כהמים לים וישראלים וגרים וכמ"ס בית ישראל ברכו ה' בית כלי וגו' בית אהרן ברכו
 שש ירמי השם ברכו השם ולכך לא כתיב אלל ירמי ה'. בית. שאין להם שדה וגמלה וכן בזהו
 לה' וגו' חשב ד' כחות האלי ומ"ס יהו כיונתי לבדך בקריאת התורה שאל הכל שומעין בכל שבת:
 (ד) קבלת יעקב. הם ב' חלקי התורה. דיני התורה והוא תורה לוי לנו. קבלת. הם המדרשים
 שמדרשים בקבל: (ה) ויהי ב' שרן חלק וגו' כי ד' פעמים קבלו ישראל את מלכותו עליהם אחד
 בים ב' בסיני א' קודם מחן חורב וכו' לאחר מחן חורב כשכרת ברית על השאר מלכות. בים
 כתיב זה אלי וגו' ה' ימך לעולם ועד. אלל סיני קודם מחן חורב ב' יתרו כתיב. ויבא משה
 ויקרא לקמי העם וישם וגו' ולאחר ח"ח ב' משפטים כתיב. ויספר לעם את כל וגו' ויען כל
 העם קול אחד וגו' והד' כתיב שם וישכם משה בבקר וגו' וישלח את נערי וגו' ויקרא וגו' ויאמרו
 כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע דהיינו שבפעם הראשון קבלו עול מלכותו ובפעם הב' קבלו עליהם
 עול חורב ובפעם הב' קבלו עליהם לעשות את החקים ואת המשפטי' ולכן כתיב שם נעשה
 ובפעם הד' כשראה לעלות להר לקבל שאר החורה קבלו עליהם עול חורב שבנ"פ מה שיביא
 להם מן השמי' ולכן כתיב שם נעשה את המלכות ונשמע מה שיביא אלינו עוד. ח"ס ויהי ב' שרן
 חלק והוא שאמרו ה' ימך וגו'. בהתאסף ראשי עם. הוא קודם ח"ח דכתיב ויקרא לקמי העם
 וגו': יחד. הוא לאחר ח"ח. דכתיב ויען כל העם קול אחד וגו'. שבטי ישראל. הוא פעם הד'
 שבט שמים עשרה חלבה ל"ב שבטי ישראל וכתב עומם ברית ויען כל העם וגו' כל אשר וגו'
 ואלו הד' פסוקים לבד חלח הכרעה שהוא הכולל הן שלימות האדם כנגד ד' מדות הידועים וכן
 אהבה. ויראה. חורב. ועבודה. אהבה ויראה הם כנגד אנכי ולא יהיה לך שכן כלל התורה
 בסוד כי נר מלך וכן נגד עשה ול"ח וכמו שאמרו עשה מאהבה עשה מיראה. עשה מאהב'
 שחשפה ח"ע. ועשה מיראה שלא חשפה עבירו' ולא חשבו על ל"ח והיו שכתב יחיד רבים
 חשבי ולא חזוי וגו' חכו ה' חסיני בל הוא חדת האהבה ליכור החסדים הגדולים שעשה עמו
 וכמ"ס אהבת עולם אהבתך ע"כ משכחך חסד. אף חבב עמים. הוא נגד יראה. והוא לא
 יחי לך וגו' והוא נגד הגרים שפירשו מע"ל וכמ"ס ירמי ה' ברכו ה' שכן הגרים וכן ע"ה שאין
 עשין עבירות מחמת יראה. חורב טוב לנו. הוא נגד חורב. ויהי ב' שרן חלק. הוא נגד עבודה.
 וב' הראשון יש ה' דברים נגד ה' חלקי האהבה וכנגד זה נאמר באברהם עקב אשר שמע
 אברהם בקלי וישמר וגו'. וכמובאר שאברהם אבינו קיים כל החור' כולם. ויהיו הד' חלקי
 החורב הם א' חורב שבכתב. ב' חורב שבנ"פ. ג' דרושי החורב. ד' גזירות ותקנות החכמים
 שהם בלא חסור וכמ"ס ושומרתם את משמרתם עשו משמרת למשמרתו ח"ס וישמר משמרתו הם
 גזירות החכמי'. מלכותי. זו חורב שבנ"פ כמ"ס והמלטה זו המשנה. מקומו הוא מדרשות. והם
 הגמרא ושאר מדרשות. ותורתו זו חורב שבכתב. ועוד יש חלק ב' בחורב שהוא עשרת הדברות
 שהוא כלל הכל. חכו בקול כי עשרת הדברות שמעו מה' עלו בקולו וכמ"ס קול דברים אחס
 שמעו וגו'. והם נגד עשרה נסיונות שנחנפה בהם ח"ס עקב וכמ"ס ב' עקידה עקב אשר
 שמעו בקולו. וב' הב' הוא ד' דברים נגד ד' חלקי יראה כמו שכתב את ה' היו יראים
 וגו' וכל הד' נכללים באהבה כמ"ס צוהר פ' בראשי' בפקדון והם רמזין בפסוק ראשון של בראשית
 והיא הדעת המחפשת צו"ק שכולל כולם ח"ס צוהר ובתיקוני' בראשית הוא היראה וה' חלקי
 אהבה. חורב טוב לנו וגו' נגד ה' חלקי החורב: ויהי ב' שרן חלק. הוא נגד ה' חלקי העבודה:
 אף חבב עמים. שהוא מחבב את הגרים: כל קדושי ציד. הם הכהנים כמ"ס עם קדושך:
 חכו לרגלך. הם הליים שכלו לרגל הקב"ה שהיה הארון נושא את נשאי: ישל מדרגתך. הם
 ישראל שעוסקים חמדי בחורב ודברי קדשו ותמיד הם נושאים ונותנים בדברי חורב. ועוד אף
 חבב עמים הם עמי הארץ שאף אותם הוא חבבד והם ד' כחות א' עץ חיים למחיקו' בה והם
 המחזיקים יד לומדי חורב במלכל ב' ותומכים מאושר והם המשמשים ח"ח בגופם. ג' הם
 היסודים בבחי' ד' שומעי' דברי חורב חמדי. הד' הם שארי עמי הארץ שעושין רצון קוים. והיו
 כל

מות צעוס". ימות מיתה תינח לאח' מית' וכח"ס (ברכ" כ"ח ע"ב) אם מומיתי מחתי מיתה טולס וכח"ס צמשי וכח"ס לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יי. לא אמות. בגיסי' שכו' ללמות. כי אחיה. בחמיית המח' כח"ס ורבי' מישיני עפר יקיע אלה לחיי עולם וגו' ואספ' מעשי יי. לעס"ב צסוד כל הנשמה תהלה יי: (ו) האת ליסהדס ויאמר. כי יהודה ירש את מלח זאת שסוא כלל כל הברכות כח"ס האת הברכה י"ב בפרטות וואת סוא סו"ג כלל כולס ונגד זאת אחר אשריך ישראל וכן ציעקב כל אלה שצני ישראל שני' עשר האת אשר דבר לסס אציסס סיא סו"ג הסוללל כולס כנגד י"ג מידות וכח"ס בחמילת זוהר כוס יסועות י"ג נסרי אפרסמון דכיא ו"ח נסרי אפרסמון. וכן צרסחית וק"ס ולינת וכן צינחק ויהי נחמק וכו' ויהודה ירש את הכלל כי זה מלכות ישראל וכח"ס למי כל חמדת ישראל וכח"ס כי יהודה גבר בצמיו: שמע ה' קול יהודה. סוא עד דוד שהתפלל תמיד כח"ס יענק ה' וגו' יסלח עוזק וגו' אלה ברכב וגו'. ולכן התפלל שישמע ה' לקולי: ואל עמו חציאו. סוא נגד סלונה שטורד ומלכותיו והתפלל עליו שיסוב לעמו ולאי' ולמלכותו: ידיו רב לו. בימי אסא ויהושפט חכו ידיו ב' ידים. ראשונה משמים שנאמר ויגוף ה' את הכוסים (ד"ה ב' י"ד) שניה ע"י בני אדם על הג' אומות שצאו עליו: ועור מלריו תסיס. בימי יחזקיהו שלא נעש' כלל בטכסיסי מלחמ' אלה ה' עזרוס ועוד שמע ה' קול יהודה. צבית ראשון: ואל עמו חציאו. סוא בית שני שחור יהודה לארט משה"כ צעסרת הסצביס שלא חזרו: ידיו רב לו. בחלמחת ירושלי' לע"ל וכח"ס (זכרי' י"ב ז') ויהסע ה' את אהלי יהוד' וכח"ס (סס ו') ציוס ססוא אסיס את אלפי יהוד' ככיור אס צעני' וגו': ועור מלריו תסיס. סוא משיח אחרון בחלמחת גוג ומגוג וכח"ס (יחזקאל' ל"ח ג') סניו אליך גוג וכחי' (סס י"ח) וכו' ציו' ססוא ציו' צוא גוג וגו' וצגח' דרש (מכו' י"א ע"ב) שמע ה' קול יהודה על איצריה לשפא כו' וכן מ"ס צחיקון י"ח ארצט סטרין מחרת מערצ נפון ודרוס. שררך. דא ניון דסוא טצור עלמא. רישא עלמא. רישא למחרת. גופא למערצ. דרועין לדרוס. רגליו ללפון. ונקודה דלמנעיתא נגד מדיקא ומסדיא ומכימיא ומארי דלורייחא וצבייא וכן הכל בצפסוק סזס וכן נגד חניך ומסנס וגח' וצרייתא והלכס ססוא קבלה והוספתא וכן נגד חורה ומכמה ומטת ומדות ועצדה וכח"ס צפקדן או בחסומת יד וגו' וסכל מכוון בצפסוק סזס וכן נגד ד' אוחיו' ססס וסדעת כלל סכל חו"ס וואת סס י"ב שצני' של אצני סזסס וכן כלל ישראל ויהודה לקח כלל כולס. ולכן צאצא מולאסיס ואצני סזסס יהודה קודס לכולס וכן צדגליס: ידיו רב לו. ידיו סוא דרגא מעשירת סל צעלי תסוצה וסוא נגד עשרת ימי תסוצב וסוא נגד ר"ה מלמטס למעלה ולכן עשרה מלכיות עשרה זכרונות עשרה סופרות כי לדיק סוא ח"י עלמין צב' שמות עילאין וב' שמות תתלאין ח"ס כתר כי ציוס סזס יכפר צסוד י"ס. תטסרו צסוד כתר חכו כ"י י' סוא צסוד י"ס וכ"ף סוא צסוד כתר. וצסוד לאל ורמל חכו צסוד מ"ס אצל צסוד ס"ג סוא רמל לבד וכן צסוד ג' ססיץ צב' דרגין ודרגא אמצעית כפל צסוד סנה סנס חכו סוד רמל ולאה. ועור סוא צסוד כפל דלעיל: (ח) וללוי אחר תמיד ואזריך לאס חסידך. פי' כל הלויס נקראסי חסידסי ססיו סלימסי צעגל כח"ס ויאספו אליו כל צני לוי. וכן צמרגליס כמאמר חז"ל סלא נגור על שצט לוי. ואסי. סוא ססר סעליסס וסוא אחרן ססי' נסיא עליסס כח"ס ואת סס אהרן תכתב וגו' חכו לאסי חסידך. וסוד של אוריס ידוע שמעספס שמיס סיו כחו סלומות וסוא מריוח בר"ת ואמר תמיד ואזריך מומטס למעלה שמתחילס זכו לחומיס ואח"כ לאוריס. וחומיס. סוא נגד סיס שסס סלמו כח"ס וייראו סעס את ה' ויאמיו צה' ססוא שני עומדיס של כל החרור כח"ס רואס ה' את יראיו למיחליס לחסדו. וסס קצלו עול מלכותו עליסס כח"ס לנעלה וצבר סיני קצלו את אור חורה וסס סלוריס וכן סר סיני וסר חורב חורה ועצדה וכן כנגד פרץ חרס. יכין וצועו. שחס ורמ. ירושלי' יראה וסלס. וכח"ס סובי סובי ססולמי' סובי סובי ונחוס צך. אצרכס וסס. וכן סוד אמורי סוד חכו שצט לוי אלה לפי ססיו סלמי' צעגל וצמרגלי'. וצעגל סוא צמעש' שני ויעסכו עגל מוסס וצמרגליס ולא אציסס וגו'. סוא צדיצור: אשר נסיתו צמסס חריצכו על מי מריצס. צמסס סלמו

אדרת דרים אליהו

שאלוהו הים כ' וסם היו שלמים ובמריבה היו מריצים עם ישראל ועשו טחמם מלחמה כח"ס
 סמם מי מריבה אשר רבו וגו' וסינו עם הלים עובדי ה' חבו את ה': אשר תריבבו. סקיימו
 את כל התורה כולה מאל"ף ועד תי"ו וכמנואר (שבת ל"א ע"א) שבכחז חמי מחמיק ושבט"פ
 חמי מחמיק ח"ל ח"ב לאחר אפיך לים וכו' דע"פ ומי סמוך עלי כח"ס בזה שיר ספירס
 חסכי אחרד וגו' (ט) כאשר לאביו וגו'. כלומר על אביו ועל אחו כמו אחרי לי אחי הוא: ולא
 אחיו לא הכיר ולא בניו וגו'. כי כאשר פירס אדם עלמו מן העולם ומסתחא הוא בשמים כבר
 ולכך לא שייך על אביו ואחו ומו' לא הכיר ממסתחא יכול להכיר ולכך אמר לא ראייתו עכשיו חמי
 רואה אוחס. ואמר ראייתו לשון זכר כמו ותדבר מרים ואהרן במסע שדרך לדבר הענין במחוקס.
 חבל את אחיו שלא ראה אוחס הרבה אמר לא הכיר. ובניו לא ראה אוחס כלל ולא דע. ובלים סיו
 כל בג' האלו מחמת ספירסו מן העולם. וכן יש ג' דרגין דמחמיתותא ח"א. ודרגא שניס נקרא אחי.
 כח"ס לחמן אחי ורעי אדרבה וגו' ודרגא שלישיה הוא בניס כח"ס ורב שלום ציך ח"א ציך ח"א
 צומך והן כלולין בג' ציט ג' עלמין וכח"ס ושכחי עומך וצית אביך וגו' ויחאו המך יפיך. ולפי
 ספירסו חג' וכו' לג' דרגין דמחמיתותא שחם נר"ג. נר"ג. דעבד. ואח"כ נר"ג דבן. ומחמילת וכו' לראים
 ואח"כ להכרה ואח"כ לדיעה וכן כסדר. כי הראים חזיאל לרי הכרה ומחם לדיעה כח"ס וירא
 חלס' את בני ישראל וידע חלסים. וכח"ס ורלו רלו ואל תדעו וכן נאמר יכירו וידעו כל יושבי חבל.
 וסכלל ראים והכרה ודיעה: כי שמרו אחרתך ובריחך וגו'. פי' ששמרו את התורה ואת המצות
 כח"ס ועתה חס שמעו חשמו בקולי ושמרתם את בריתי. ולפי שהמצות לריכן שמירה יותר
 מן התורה אמר ילצו וכח"ס (מנחות ח"ג ע"ב) חביבים ישראל ססיבנן הקב"ה במצות חפילין
 וכו' וכן מכל המדין. כי שמרו אחרתך. הוא גבד ח"א. ובריחך. הוא גבד אחיו ובניו שמחת
 המצות סכח את בניו ואחיו. חבל אביו ואחו הם דומים את המצות כמאמר חו"ל אביו ואמר
 ססקיי חים ומחם לפניו אביו קודם ולכך אמר אחרתך שהוא גדול מכבוד אב ואם (הייט חס
 אמר לו לעבור על דת) וח"ס אחרתך כולל ג' תורות. שבכחז ובט"פ וכל"מ. וברית הוא
 הרביעית. כח"ס בפי' חלושיו. ואדרבה. אחרי פי. אחריה. וכח"ס כי חס בחזרת ה' חפץ ובחזרתו
 יכבה יומם ולילם. ורביעית הוא כח"ס לקמי. כח"ס חסם לב יקח מצות ובשביל ששמרו את
 הד' חלו לכך וכו' ג"כ לד' דברים חלו. וכן חורס ומשפט לשבט ומחוקק והם המורים חוראס
 לעם וסופני העם ורובם של מורי חוראס וסופנים סיו משבט לוי וכח"ס בפי' סופנים והאים
 אשר יעשה בזון וגו' לבגתי שמע אל הכהן וגו' וכח"ס צספרי סס. וכח"ס וצלת אל הכהני'
 הלים וגו' ע"פ התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך: (י) ישימו קטורה באפך וכליל
 על מחבךך. קטורה. הוא עבודה הסמימית על חזבה הסמימית. וכליל. הוא על חזבה הסמיטן וכן
 ג' דרגין סכולל סכל. חזר. חס"מ. וק"ק. שחםס התורה יולאס וכן חסח ריח ניחוח ומובדלן
 צפרגד. וכן ג"כ נר דלוק ורוח וכופי ריחא שחםס יולאס חרום וכח"ס חס מפיו חאכל וכח"ס
 חים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק. וסולקן צנפון שסס לחם הפנים ומערה
 בדר' וחזבה בצמלע גבד חומח ועיינן ואודנין. ואחן ניחחא דכולה. והוא ריח ניחוח ח"ס קטורה
 באפך ומחמיתין כל סס"כ דיין לעם ומחבשחין ומחבם חמיטן גבד פומח אוכל קורבנין כח"ס
 למחי לאסי. וספמיני גבד ריח. וק"ק הוא סוד שמיעה כח"ס ובצח חסס אל חסל מועד וגו'
 ושמע את הקול וגו' וכח"ס וטעמתי לך סס ודברתי אחך וגו' והוא ניחחא דכולא: וכליל. כליל
 הוא סוד דיק והוא חזבה חמיטן סנקרל כל ע"ס חחסיס דרגין והוא בסוד כל סדרגין והוא
 נקרא כליל סוטל חו"ל (יח) ציך ה' חילו. הוא ככד ישימו קטורה באפך כחשח"ל (יחח)
 כיו ע"א) חמול' לא סנה אדם צה חפני שמערת דכחי' ציך ה' חילו ונגד וכליל על מחבךך
 חח' ופעל היו חר' שהוא חרס על כל העו' כח"ס (צקדושין ס"ו ע"ב) הים עומד על החזבה
 ומעט לו שהוא בן גרוס' וכן חלולס כסר שח' ופעל דיו חרלס: מחך מחמים קמיו ומחנאיו מן
 יקומן. הוא גבד משפטיך. וחורחך. כח"ס ששני ניטו' הים יולאס מן ק"ק וסרף חס שחלסס
 וקמיו

אדרת דרים אליהו קנב

וקמוז הס נגד אצות מיקון הקמים לסייר לשראל. ומשנאיו. הס המשניאין את ישראל לאצוים
 שבשמים ומשניאין לוחם וכן אצות סטומאות. ולכך קמוז כאשר הס קמים הוא מוחזק וזכר
 לוחם אצל המשנאים לא יקומון כלל כי אפי' דבר קל לא יעשו ולא יקומון חכו מן יקומון כאשר
 רוצין לקום אפי' מקלת הוא זכר לוחם שלא יקומון: (יב) לבימין אחר ידד ה' יסכן לבטח
 עליו חפץ עליו כל היום. פי' שסכינה שורה במערב והוא העייר שדגל מערבי. וכן הוא העייר שכל
 השבטים ולפיכך היה הסכינה במלון ונקרא ידד ה' לפי שהוא א' מאוחז שמתי בעטיו של נחש: ישכן
 לבטח עליו. כי הסכינה וכן הנשמה אם האדם בא לידי חטא אינן שוכנות עליו לבטח ולפי שהי' נקי ובטוח
 מכל חטא אחר ישכן לבטח: חפץ עליו כל היום. כח"ס (מגילה כ"ו ע"א) שהיה בנימין הדיק
 מלעטר עליו בכל יום לבולשו של חפץ עליו וגו' לפיכך זכר בנימין ועשה אוספיחן לשכינה
 והגמרא אינו מוזן מחי לפיכך הלא ידע מחמלה שיהיה הסכינה במלון ועוד מחי אוספיחן
 והל' מקום לשכינה. והענין כח"ס בגמ' שבג' מקומות שרחה שכינה בשילה וטוב וגבעון. וזית
 עולמי. ובכולם לא שרחה אלא בשבט בנימין והיינו שבנימין ראה שיהיה הסכינה במלון
 בבמה"ק שהוא בית עולמים והיה מלעטר על מקלת המחבט שאינו במלון ולפיכך זכר שנעשה
 אוספיחן אפי' בשעה שהיה הסכינה אוספיחן דהיינו בשילה וטוב וגבעון שהיה בהם לפי
 שעה זכר ג"כ שהיה במלון: וזין כחפיו שכן. הוא בבמה"ק כח"ס (זבחים ל"ד ע"א) סבור
 למצויה בעין עיטם וכו' אחרי ייחתי ביה קליל שאלמר: וזין כחפיו שכן והיה במלון בנימין:
 וזין כחפיו שכן. הוא בית ראשון ושיי יסכן לבטח עליו. הוא לע"ל. והן ב' לשונות עבר ועתיד
 שכן. ישכן הוא שירי דחיובתא והיי"ד לא יתגלה אלא לע"ל שבו ימיו המחים נגד השמחה
 להשמחה ולכך אחר כאן ישכן בג' עולמין בג' דרגין בסוד אשה ריח ייחל לה' והוא לע"ל שבו
 יתגלה ולכך נאמר עליו. וגם וזין כחפיו שכן. שבווקבא בא הדעת בין הכתפים ולע"ל שהיה
 בסוד דכורא יהיה הדעת במומין וכן בנשיאות כפים לדרך את ישראל. במקדש היה על גבי
 ראשיהם ובמדינה נגד כתפיהם שנשאו ידיהם למעלה לדרגא שעליהם: חפץ עליו. זהו שילה וטוב
 וגבעון ח"ס כל היום: ידד ה'. הוא במדבר ששם שרחה הסכינה באתגלי' כח"ס כי עין בעין
 יראו ה' והיינו במלון של בנימין ואמר ידד ה' יסכן. ראשית ואחרית כמלא דלא מתפרדין ואח"כ
 אחר מחמלה למעלה כסדר: לאיש חסידך. לא יש הוא ד' כתרים שמחמלה ולחמלה הוא יש.
 חסידך. חסיד הוא ט' שזלזלן ששם חסד והעשירי שם חסד דמשתחף בכו והוא חסיד במסד וכן
 מושבן המרגלא ח"ס והוכן במסד כסא וכח"ס השמים כסאי והוא שמי השמים והיי"ד של השמים
 חכמה דשריא בגוייהו: (יג) וליוסף אחר מזכרת ה' ארצו. פי' שחסי' לו עלם הכרעה והחילוק
 שבין עלם למקרה. עלם הוא נשאר לעולם. ומקרה פעמים טפל ויש שני מקרים. דבוק ושאני
 דבוק כמו קור המים שהוא מקרה דבוק ומוס המים הוא מקרה שאינו דבוק שאל יתפרד מן
 האם אזי יתקרב תיכף וישאר על טבעו ושיניהם אינן דבוקים בעלם כי יכולין לפטור מחמו אצל
 לחות המים הוא בעלם כי בלא לחות אינן מים כלל: ממגד שמים. מגד הוא לשון מחיקות
 והמחיקות לפירות והתבואה הוא ע"י הטל והטל הוא מן השמים בעולם אצל הגשם והשגל הם
 למעלה מן השמים אלא שכן יורדין מן השמים. והמים של מעינות וחבוחות הוא מן הארץ ח"ס
 כאשר ירד הגשם והשגל מן השמים ובעל נאמר ויתן לך האלוקים מטל השמים וכח"ס ובמים
 עוים נחיצה והשגל מן הראשונה ועל מן השלישית והמים מן השנייה ורביעית. אלא דלחפליגן
 חזיו למעלה מרקיע ומחיו למטה וכח"ס בגמ' פלג אלהים מלא מים שמהם הגשמים יורדין והמחמשה
 הוא הקרח שמוזכר מלמעלה ומלמטה והספור יורד על המים ועשה קרח כח"ס (איוז ל"ח כ"ט)
 וספור שמים מי ילדו והוא חג' שמות לאבסן. וקרח מב' שמות מורכבין יחד בין נ"ה ב' שם
 שם נקראי' מעלה ומטה וס' מיי מים ב' שמהן ד' דרגין. ומתהום רבולת מתח. שמהום משקם
 הארץ מלמטה כח"ס אין לך טפס יורדת מלמעלה שאין טפחיים עולם כנגדם מלמטה ואחר רובולת חמח
 שחל רובולת סמוך לארץ ממש כח"ס (סוכה ל"ג ע"א) אחר דוד וכו' כמה דמחלי טפי מרוב
 לעלמא

אדרת דברים אליהו

ונחמנו ולכן אחר ט"ו שיר העשילי אבל כאן רוצות ממש שבו שורה הדעת וכו"ם וסאדס ידע וכו"ם
 בדעתו דעתו והמחשבות נבקעו ושחקים יעריפו טל ולכן נחבדך כאן בטל ובתהומות: (יד) ונחמד
 תבואת שמש. שיש תבואת שמחצלת מן השמי' והוא הטל וכו"ם צפ' ארץ חטט ושערה: ונחמד
 גרם ירחים. הם שעורים שמחצלות מן הלבנה בלילה וכן בעומר כחיצ גרם אלף שסס ש"ן שמאלית
 ובאן ימנית ולפי שהיא סמוכה לשמש הוא גבורות מוחותמות ולכן צל העומר ממש וכן
 במנחת קנאות כחיצ מנחת זכרון וגומר ואחר כאן ירחים ולמעלה שמש. שהתבואת המחצלת
 בשנים עשר חדשים והוא בהקף שמש פעם אחד בהקף שנה אבל בלבנה י"ב פעמים היא
 בקפת בכל חדש אחד: (טו) ומראש הררי קדם. שגבראו בקדמותן של עולם והיא במרום
 הרים היסוד מן הגיבסם שהיא מחסום ואחר לקחת כהררי אל ומשפטיך חסום רבס וסעדן
 בראש טולם ח"ם ומראש הררי קדם ונחמד גבעות עולם הן הרים שבא"י שכן נקראים בגבעות
 וכו"ם הליכות עולם לו שמו בגבעות עולם שכולם כלולין בזיוסף הדיק. (טז) ונחמד ארץ ומלכ.
 הם הפירות שממלאין כל הארץ כח"ם ארץ צבי מה צבי אין עורו מחמיק וכו': ורען שני סנה.
 הו"ד מאותיות האמנותי' הסוספות כמו מוסיבי המשפילי הדומיין ופי' סנס קץ. והוא במקום
 המורד ולכן נקראו סיני ומורד והסוכנים במקום יצט ערבה ושמה צודתי הם תלבים ורועים
 לכל דבר כמובאר באינון שחצו לכל דבר. ופירות הפסוק ורען סוכני סנס שסם התלבים ורועים
 לכל דבר ישיבו הכל בזיוסף: תבואתה לראש יוסף. פי' תבוא וזאת הצרכה לראש יוסף וכו"ם
 פוחת את ידך ומצביע לכל מי רען וכן שני צרכות וכן אחר למטה נפתלי שבע רען ומלל
 צרכת ה' מיר אחיו. פרישא דלמחיה: ויש בצרכות יוסף ח"ם צרכות ט' כחוצים בפסוקי' אלי.
 מצרכת וגו' וכן הכל כפולים לראש ולקדקד וכן ח"ם עלמין ללדיק וכו"ם צח"ז ויחן אוחס צרקע
 השמים ט' מלגילל לחתח וט' מוחתח ללגילל שהוא ח"ם צשני עלמות וכן ט' נאורין וכנגדן ח"ם
 צרכות צחפלה כח"ם צרכו' לראש לדיק ולכן לא חקר צרכו' צשארני שצטים כמו בזיוסף שהוא
 מלל צרכו' וכן צרכת אציו יעקב ואת שדי ויצרךד וגו' ולדיק הוא חצ' שמות צח"ז ותשובה
 הוא חצ' שמות דדעת דו"ג כמובאר. תשובה תשוב ה' צביו"ד ימי תשובה ידיו פתוחות לקבל
 שבים ימיו ומחל ולכן אומרים צר"ה ג"פ עשרה של מלכו' וצדוות ושפדות וכנגדן כזכיר ר'
 אצבו ל' קולות ולפי שלדיק וכלל מעשרה לפיכך אמרו שתי צרכאן דלוחסון כנגד עשרה דצרים
 שנאמרו כאן וח"ם אזכרות שבק"ם וח"ם פעמים אצברהס יתאק יעקב כחכר צחורס וח"ם פעמים
 אל משה ואהרן וח"ם ליוויס צפ' פקודי וא' הוא הכולל כמו א' שבק"ם שנאמר וירא משה את
 כל המלכא וגו' וח"ם שמות שבחמור לוד הבו לה' צני אלס וגו' וח"ם יחמוריס עד יסו לרען
 וח"ם יו"ט כח"ם לאחת ולחמוריס ירחס ח"ם פעמים יראת ה' צבסלי' וח"ם נעטעין צלולס וסם עדו לח"ם
 מליות שבצברה ח"ם לדיק כחמור ירחס שכולל דומה לשלדס ח"ם צבנ' כנגד ח"ם מליות שבצברה
 ואלו הצרכות הן עדי הצרכות שנאמרו צמחיס שכולן כלולין בצדיק והוא מה שנאמר ונחם עליו
 רוח ה' רוח חכמה וצניע רוח עלה וגבורה רוח דעת ויראת ה' וכן ארבע רוחין ועד ה'
 שחמין ד' עליוויס נקראים רוחין שחסיימין צרות כח"ם צוור פרשה ויקרא עולם הוא דכר
 וכו' וע"ס. ורוח ה' היא יחידה שכולם כפולין והיא יחידה שסס אין נוקבא שנאמר ואין אלסס
 עומדי' רוח חכמה וצניע. הוא החי"ס כח"ם והחכמה חמ' בעליה ונאמ' כי חיים הם למולאלי'
 וכו"ם צח"ז ועיקר החיים לעה"ב שאין מחשה שס וכן מחשבה ושכל המעשי' ושכל המעשי'
 נחלק לשנים. והם צניע. דעת הכולל זה כח"ם אס אין דעת אין צניע ועל זה נאמר (ישעיה'
 ל"ב ט"ו) עד יערה עליו רוח חמורס. רוח עלה וגבורה. הוא צרות ממש והוא המחשורר
 והמחיע שסם שתי צוות וכן לאה ורחל שהוא רוח המחשורר והמחיע אבל המרגיש הוא גופס
 ועליו נאמר והריחו ציראת ה' וגו' ובגפס הטומחת נאמר ונלר משרשו יפרס ונפס
 הטומחת עליה נאמר והיא האדם לנפש חיה ונאמר צחיוץ (ל"ג י"ח) יחשך נפשו
 מני שמת ומיתו מעבר צשלה וחקרצ לשחת נפשו וגו' (סס כ"ב) פדס נפשו מעבור

אדרת דברים אליהו קבר

בשעת וחייתו באור תראה והגוף שהוא נגד הדומם נאמר וילא חומר וגו' והוא נגד מלכת סיסא וכלל בכ"ע ונעשית כפולה וכן חמשה שכוללן עשרה ועל זה נאמר וספט בלדק דלים והכריח וגו' לימינו. והכח ארץ וגו'. לשמאלו. והיה דק וגו'. לאחזעו וכו"ם האלפים אשר החסלו אבתי לפניו וגו' האלפים הרעה אחי מעודי וגו'. וגר זאב עם כבש ג' מימי בזהמות. והמיות ג' טהורות וג' טמאות והחשיטיות נכללת מזהב' וזיה שהוא שור הכר והוא ותאו אבל מ"מ היא נכללת בימין כתבואר (ברכות נ"א ע"א) בזום של ברכה נוטלי בשתי ידיו וותנו לימין ולכן היא טהורה וכן כנגד ד' מלכיות המליקין לה שעליהם נאמר עמדו זרים ורעו לאנכם וגו' ופרס הדב חרענה יחדיו ירבצו ילדיהן. נגד ישמעאל ועשו ימין ושמאל שכוללן הכל. ואריה וגו' הן הערב רב באחזעיהא ולכן לא נאמר בזה חיצית יחדו שגם צבוע"ז נקראו גרים אלא שלע"ל לא יטרפו רק כבקר יאכל חבן ועליהם נאמר ואנרף כבוד סיניך וגו' ושעשע יונק וגו' הוא השטן שעולה ומרבה יורד וכו' והנה עשרה האלו הן חשפה שכוללן בארץ שאף שהפסח היא כללה וחשבה מ"מ היא אחד. כמו הארץ אע"פ שהיא כוללת שבעה ארצות מ"מ היא ארץ אחד וכן אחד כאן חשפה דרגין כולם כלללן בארץ וכמו שהגוף וכלל בכ"ע כן הוא אומר מזכרת ה' ארץ שהיא נכללת בכ"ע: (יג) מזכרת ה'. נגד רוח ה': מומד שמים מטל ומחסום וגו'. כנגד חכמה ובינה כח"ם ה' בחכמה יסד ארץ כוון שמים בחבונה: (יד) ומומד חבונות שמש ומומד גרש ירמים. שכן כנגד יום ולילה והם כנגד ענה וגבורה שענה הוא צללה כשוכב וכח"ם כל הלילה הוא יסן וגו' וכח"ם בדרך ה' אשר יעניי אף לילות וגו' וזיוס הוא המעשה והגבורה להסגבר וכו': (טו) ומרמז הרי קדם. הוא נגד והרימו ביראת ה' ברימין דבוטמין דג"ע: ומומד גבנות שלם. כנגד וגר משרטיו יפרס ששם כלולים כל המעשים כח"ם לא תחס' כל זה וכח"ם בשלמה ודע היה שלמה וכו'. (טז) ומומד ארץ ומלכה. הוא כנגד דעת וכח"ם ומלכה הארץ דעס: ורען שמי סוס. כנגד יראת ה' כח"ם רואה ה' את יראיו והיא לית לה מוגרמה כלום וכללה מכולם וכח"ם ויראת ה' היא אונרו. ואולרתיסהא אמצא: מזכרת. הוא מה שנאמר יושב בסתר עליון בל שדי ששם ג' מוחין דנח. ושם רק ב' מוחין אבל כשהיא מקבלת מן בעלה היא מתמלכה בג' וכן נאמר בללו חמדתי ולא בללו הדיוט דהדיוט הוא למר' וכן ה' כרובים כחריאל ומטטרון לכן נאמר עליון. ונאמר מזכרת ה' ששם שורה הסם כח"ם בחו"מ פ"א א' אינן נאמחה אמו מכורסא ובגין דחמן יס דאיהו מנהיב כלא טעמי כו' ואינון ב' כרובים דלעילא וכרובים דתתא אינן מטטרון וסמלפון: מומד. בשמחן דמו"ב ששם כל מגדים המחפשים בכל וכח"ם ועל פתחיו כל מגדים חדשים גם ימים ראשית ואחרית מה דהוי וזה דעתיד למהו ואלה מ"י ברכאין הם כפולין כאן ובברכות יעקב כח"ם תאל אביך וגו' ולכן נאמר בברכות לראש לדיק שהדיק אע"פ שכלל מ"י עלמין מ"מ הוא חב' מ"י ולכן נקרא יוסף הדיק גילופין דיוסף וכן בברכות ג"כ ב' מ"י ב' גילופין שהן בחו"ב ב"פ חב"ד וכן נגד מ"י ברכות דחפילה. ותיקון החפילה ב"פ מ"י בלחש ובקול וכן ב"פ שם של יסוד בגילופין דלעילא ותתא ח"ם חבונותה לראש ולקדקד וכן אחר יעקב לראש והם ד' מותמות שבהם נחמס שמים וארץ. לקדקד הוא ד' שמחן של אבהו כמו שנאמר ואחר אל אברהם וגו' יעקב כלול ב' לעילא ולתתא. ולכן לקח ללוא ולתל ב' אמהות והכל כלולין בדיק: (יז) בבור שורו דדר לו וגו'. הוא נקרא שור ע"ש כומו שבוש כל המלכים ומנלח אותם והענין דמותו דיוסף ה' שור רשומי דברית בבורסיא מילס ופריעה שהוא במי הנקרא שור וכולל מוחס דכל ד' חיות וא' הוא דבורא ופריעה הוא סיומא דשמא מפרס ור"ת ג' אלפין וי"ד והוא משמא מפרס וגדולה מילס. שנכתרו עליה י"ג בריתות וכן ג"כ י"ג אחוין כמו גילופי הסור ובכור שורו הוא יוסע שפי ראשון לכל השופטים והמלכים: דדר לו. שנאלל מהוד של חסס כח"ם ונתחם מחדק עליו וסכל כלללן בלדיק שכל נס"י משמחין בלדיק ח"ם צומן שהדיק צעיר הוא זיוס הוא סורס הוא דדרס פוס דיק וכו' ועיר הוא נס"י וסדר הוא שם מ"ז ו' אוחיות דמרגלל וסדר הוא השמיות

קמ"ס

אדרת דרים אליהו

כח"ס מונח על השמיים והוא מסתיר דעת שחמלה סד בסדר ולכן כאן סד קודם לסדר שחמלה נאלץ הסדר. וקרני ראש קרניו. סס חלכי ישראל שחמלה על פי ססס ירבעם חמלה וע"ס נקרא כל ישראל אפרים ויהוא חמלה ח"ס וסס רבנות וגו': קרני. סס ז' סספטים ירבעם ויפתח שחמלה ג"כ סלל ע"כ טבע והטיק העמץ סול על חשיה בן יוסף ססול סרלסן לנאולס לך נאחר סבור סרול חשיה וסח"ס זר"מ אריה לימט סול חשיה בן דוד סול אריה יסודס. וססר לסחלול סול חשיה בן יוסף סעחול לסחמול סכל כח"ס זר"מ זר"מ סספטים טול סלסן סגבורה וסחיה בן אפרים טול טוקחיה ססגכיה וס' דרגל דסחיה בן יוסף וסול דכחז עחס ילסכו סקסל סח כל סביחטי סלסך ססור סח ירק ססדס דעליסו סחמול ספרוס ססטים סכו עסב וגו'. סדר ל'. כח"ס לססות נקסס בגיים סוכמול סללללס וגו' סדר סול לכל ססידיו וסח"ס סח"ס פ' יסרו כיון דלססרוס סחיורל סלכגל דולסל וס' דקן ליסו ססיד וס' ודקן סחון מללן וס' וסול ח"ס דרך סוכב סיעקב וסח"ס דעחול לסחגלל סוכב מונלל וס': וקרני ראס. סול ח"ס ומסך פסחי מולל וקרקל כל בני סח: קרני. סול ח"ס וסיה אדום ירסס וגו' וסיה ירסס וגו' סלן זרעו סל עסו נססרין סלל סיד זרעו סל יוסף (ענדיס) וסח"ס וסיה יוסף לסכס וסיה עסו לקס חלקו ססס וסללס ולל יסיה סרד וגו' דכר. וסין דכר סול כח"ס פ' סלק וסלכיד סרד מועיר וסול ח"ס סלן ססס עומס יננח יסדו ספסי סרן סחמכר סיסיס ח"ס וסרל עסס מיל יירד מיעקב וסלכיד סרד מועיר ח"ס וסס רבנות אפרים וסס סלפי מוסס וסח"ס סוכס ס' רבנות סלפי ישראל סזיקס מוסס מוס"י סיעסס סח ישראל סלפסי ורבנות וססס נסכרך יוסף כח"ס ידגו לרב סקרב סלרן ורבנות סול מיוסנל וסלפסי מוסחללל כח"ס יסול מלך סלן ורבנס מיומיק ח"ס וסח ימטו על ראס וגו'. מלל סגיים סול ססר סול מולל מלס וסול ססר כסרין ועטרין ראסין דסר"ב ח"ג כח"ס סחיקומס סחיקן עי"ן. (סח) וסלון סח. לפי סללון סיו סוסרסיס וסגריס וסללן ופלו ימסי ססס ספיעות סלסיס כח"ס זלון לסוק ימסי יסכן וגו': וססכר סלסליך. פי' סללן סל יסכר ופלו סללרסיס גדולס סגיים נלסי וסלללס וסיו מסידין לכל סלל סל"י ססיו סוכריס סללל סכסיס מוסחמ יופיין וסח"ס ספ' יסיו ירל מוסס כי טוב ולל סלרן כי נעוס ע"ס סכרסוס סלונקלס סחו וססכר סלסליך וסגנ' דרסו סלוללך סל סורס ססיו יוסכי וסללס וססססו יסד ולכן סרכס סכר' ס' וסול יסכר סכרס זלון וכן סחורו סספרי וססכר סלוללך מלחל ססכרו סל יסס' מוססס סכורס סלסמר ומסיו יסכר ידעי סיוה לעסיס (ד"ס ח' ו"ב ל"ב) וכן מליו סלליו ססיוס סל' ירל מוסס כי טוב. וס' מוסס כי טוב זו סורס סכסכ. ולל סלרן כי נעוס. זו סורס וסס סכס"פ סססורס לבני אדס כח"ס וסיו עולס נטע סקוקט. ועליסס נלמר סח טוב וסס נעסי וגו' ולכן נעוס לסן נקכס וסן בג' סססן סלס: יטוב. סח"ב. יט סככו לסכל סן מדרסי סכורס ספרל וספרי וס' סססכריס יסד ועליסס נלמר גס יסד. וסמר סככו לסכל סכו קסס מלל וסח"ס וסול ירד וסכס סח סלרי וגו' סלחל ספרל דכר רב וסמר (פססיס ס"ב ע"ב) בן סלל לללל סר' מלל גמלי וס' וסיו לסס עכד. סלחול לכל ישראל סור' וסח"ס ומסיו יסכר ידעי וגו' וסח"ס ר"ג (סוריוס יו"ד ח' וב') לל סררל סיו נסון לסס אלל עכדות סיו נסון לסס עד עסס סייסס דרסוסכס סלל עכסיו סחס מוסעכדיס ללכור: (יט) עומס סר יקראו. כח"ס סספרי ססיו סווסות עולס וסלללסיס מוסכסו' וסלללל לפרקמטיל סל סרן ישראל וסס סוורי סולל ונלעטערט וסללו לכלן נלך ונרלל ערקמטיל סל יסדס מוס טיכס ועולס לירלללס וסוסיס סח ישראל סעובדיס ללל סחול וס' וסין וסין מוסס עד סחסגירין וסללס ומקריכסי זכסיס ועוללל סלסמר סס יכסו זכסי דק וסמר זכסי דק סענשין גירי דק וסכסיס נקראו זכסי דק סחסגירין וסכסין לסס ססיס. וסמר סר יקראו סחסכסין לסר סכיה לספלס ולקרבנט סללס סעורס וסח"ס לכו ועלס וגו' סמר כי ספס ימסי יננן וספיו וגו' לפי סימקסס מסי חלקיס סיס וסמכר. כי מול סול מוכר וכן סן עג סמקס. סכרס קראו

אדרת דברים אליהו קפה

קראוהו כי וכו' וכו' הנה ילמך קראו שם וכו' והוא הכתוב שם הכתובות וכו' לשם ועוד. והנה
החכם הם הצדקהם וילמך ולא צדקה צדקה יחיה מוטוה שלום וכו' כי שם יחיה. אמר
בספרי שנים טעלה בשפע ומוחלת בשפע והשפע הוא מן ג' אחיון של השם יחיהם הם שנים ואמר
יחיהם שכן חרין חר"ב כח"ס בח"א לחמן חיון יקוון וכו' ואין לך באותיות כפול אלא ים לכן נאמר
יחיהם שכולן זה בזה והפע הוא הדעת שחכם יונק דק. והם בשם ח"ב ש"י נהורין בשם הפנים:
ושפני טעמו חול. שפני הם הכסופים כי מוחמת ב' דבר' הדבר יקר א' מוחמת שאין בנחלת וכו'
מוחמת שהוא חסד בעליו ולכן אמר כהן והפני טעמוי אח שנים י"ש. וכו' הוא גבול לים וכו"ס
בפ' יחיה וזכור למקף יחיה וגו' (ב) ולמד אמר בדרך מרחיב גד. כי גד הוא ז' אחיון דח"ב ח"ס
ומרחיב גד וכו"ס כי צי ירבו יחיד. והטעם בדרך מרחיב גד כדל' בספרי מולדו שהחיותו של גד
ומרחיב וכולך כלי מרחיב: כלביו שכן בלא מרחיב שראובן ומוש' היו להם מרחיב סביב. עמון ומואב
וגמור ומעכה: וטרף זרוע אף קדקד. שהגבול שלו כי' כמו ראש חרוט דהיינו המרחיב כי יעלה
למד מרחיב כי' כמו ראש והוא מחפצט עד נחל זרד שהוא דין גד. ור"ל אחרי יצחקו היו
סרוגי גד שבו מוכן זרוע וקדקד צפ"א ים ילמן טעם על זה לפי שאר"ל סם בין חפלה של יד
לחפלה של ראש חחר מעוררי מלחמה לפי שיש בה קנה עביר' והורס לו כי שטט גד היו דקרי
ביות' והיו מחרין גם בזה ולכן וכו' להרוב הראש עם הורע צפ"א דהיינו הכוחות לא הראש
ביות' (כח) וירא ראשית לו. פי' בחר לו נחלה בראשית של א"י: כי שם חלקה מחקק ספון.
ומחוקק פי' גדול' ורחמים וסם חלקה בגדול' ויחא ראשי עם. שהלך לפני ב"י לנחלתם כח"ס
ויסמלן עובר לפני העם: לדקה ה' עשה. זה ידוע כי דקה הוא יותר מן הכחשט וזיב גד וזיב
רואין כשנבטו נחלתן אמר משה אם יקבלו עליה' שילכו עם ב"י וכו' ואמר אח אשר דבר ה' אל
עבדך כן נעשה נחמו וגו' והוסיפו בנחמ' זה שרוים להחטב עוד אפי' שבע שחלקו וכו"ס עד
הנחמ' וגו' ואח"כ אמר משה לאלהם והידעו שהסכ"י הקב"ה ע"ז שיחטבו גם ז' שנים של חילוק
ויבאשר אחרי את אשר דבר ה' אל עבדך כן נעשה ונחמ' זה דקה חשלהם שמהחלה לא רש
ומשה אלא ז' שנים של כיבוש רק הם הוסיפו ו' שנים של חילוק ולא נחמ' הקב"ה ג"כ על זה
ואמר לדקה ה' עשה שקיימו הדק' שהסכים הקב"ה על זה והחשפט הוא לישראל: ויחא ראשי
עם. סן ד' ראשים כח"ס ויהי לארבעה ראשים וכמה שכתוב ופקדו שרי נצחות בראש
העם ובעקבה של עם. פי' בסביבות כל המדין שלא יטפו כחבואר וכשילין של ברחל ביהם
כו'. כי ראש נחלק ל' כחבואר. ומרווח ג"כ שלעמיד לבוא יחם גם כן לילך בראש כולם
כמו שטעם בעז"ר. כלביו הוא ז"ל דלוימ' וכן כלביו הוא צב"י להלחי' להם: וטרף. שילב
הידוע פנים ואחור שהוא חסדו שילין של יד ופחילין של ראש ובספרי ובגנ' דמוטס סוף פס'
דרש וירא ראשית. זה משה שחשם בקרא ראשית חרומה של עולם. ראשית המכס. כי שם
חלקה מחקק ספון. זה קברו של משה שנחווה בחלקה גד משעת ימי בראשית וכו' באמת
בחלקו של ראובן שג' עליה אל הר העבר' הזה הר נבו וזה ח"ל כי שם חלקה מחקק ספון
מולד שבי' משה חוטל חת בכנפי שכינה ד' חילין כו' ובגנ' סוטס ספ"א חניא ר"א
הגדול ואמר שנים עשר חיל על שנים עשר חיל כנגד מחנה ישראל בת קול משמיע כו'
ולמדו זה מראשית שהוא ד' וכו' י"ב: מחקק. שט"י נחמו רח"ה ח"ע ונאמר לא יסור שטט
ויחבדו ומחקק וגו' ועל זה הוא אמר אכזי כ' אלסדך ונאמר ואדם אין לעבד את האלהים
זה משה שהוא שילט בכל הרקיעין ובכל תחומין ובכל כרסון שנאמר וירדו צדנת הים וגו':
ויחא ראשי עם. כח"ס בספרי מולדו שחשם יהיה עתיד לבנם בראש כל חבורה ומבורה.
בראש חבורה של בעלי חקרא. ובראש חבורה של בעלי חשנה. ובראש בעלי הלכה ובעלי
הגדוה ועל זה נאמר ויחא ראשי עם חורס שבכתב הוא ראש. וחסר שבע"פ הוא סוף:
דקה ה' עשה ומשפטי עם ישראל. למעלה אמר כי שם חלקה מחוקק וגו' שאלו
חורס בריים כחבואר (בספרד'ן ה' ע"א) מחוקק אלו שילי א"י שאלו חורס בריים

אדרת דברים אליהו

ומלבד זה עשה ב' דברים לדקדק ומשפט עם כל ישראל כח"ס כי יבא אלי העם לדרש אליו וסוף לדקדק גדולה כל דבר שהיה לכח"א באלו לדרש אליו וסוף לדרש מן הסם והגיד לסם כי יסוף לסם דבר בא אלי וגו' הוא משפט. והשלישי והדעתי את מקי האלהי ואת חורויו כו' וכח"ס בפ' דברים: (כב) ולקח אחר דן גור ארץ. באלו ב' כתב גור ארץ ביהודה ובדן כח"ס בספרי לפי שהיו סמוכין לספר. וגור הוא סם מ"ב וארץ. וא' עם ו' אחיו הוא בסם ע"ב. וגור לבד ו' קשרים וארץ עם ו' קשרים לכן נאמר בשמיים גור ארץ ימיא ושחאלא מ"ב וע"ב: חנק: כח"ס בספרי מה זיטק זה יולא מחקום א' ונחלק לב' מקומות כך שבנו של דן נטל לו חלק בשני מקומות וכן הוא אומר ויאל גבול בני דן מהם וגו' (יחזקאל י"ט ח"ס) מן שבטן. שהיה גבולו חצויה לעבר הירדן לחלק עוב חלק שבטן שהירדן יולא חומרת פמיים חגבול של דן: (כג) ולפחלי אחי נפחלי שבט רטן. כח"ס בספרי שה' נפחלי שחם בחלקו בימי ודגיו וכו': ומלא ברכ' ה'. ברכת גיוסר שהוא ים כנרת: ודרום ירשם. שה' נטל את כל הירדן עד חלקו של יהודה כח"ס וגבול קדמה ים המלח עד קצה הירדן (יחזקאל ט"ו ה') ואחר שבט רטן ומלא וגו' שסן ב' ברכות רטן ובכרם כח"ס פותח את ידך ומשביע לכל מי רטן. והרטן הוא ב' שמות לחמץ בגלופין וסם שמות ב"ה ה'. ושבט. שהוא סם מלא במלואה כי ברכת ה' הוא חשט חסדים. ומלא הוא העשירית רוס"ק שכלל בג' אחיו. והו מגדל עת שס ה' כח"ס כוסי רויס: ים ודרום. הוא ים של אלהים שהוא דין. ודרום. הוא בגלופין שלו וסם אלהי בגלופין שהוא כולו רחמי' והו סוד דרום: ואחרו בגמ' שסן נחלין ב' עולמות שנאמר ב"ה שנברא בן עו"ז וע"ב: (כד) ולאשר אחר ברוך חבנים. אחר שה' בחלקו של אשר שמן סרבה וכל מי שצריך שמנים בא אליו לקנות וכל כסף של אשר הסבטים היה חצויה לידו ולכך נאמר ברוך חבנים ר"ל מאשר הסבטים ובכרם שורה בשמן כח"ס בזהר בפסוק מה ים לך בבית ואחל' וגו' כי אם אסוך שמן. ושחם שחם גדולה שסם שורה בכרם' וכח"ס בשמן וגו' כי שס ע"ה את בכרם וכן הרטן חסם ח"ס ימי רטן אחיו. פי' שכלל יסיו לריבין לו והאובין אוחיו. וטבל בשמן רגלו. כחבוצר זהו גוש חלב שמושכת שמן כחל וכ"ס במנחם (דף פ"ה ע"ב) פעם א' נלכו לכן אנשי לדקדק כו' אחרו לו לך לגוש חלב הוליא לו ספל של זהב מלאה שמן וטבל זו ידיו ורגליו לקיים מה שנא' וטבל בשמן. רגלו כו' ומדד לו שמן במאה רבוא וכו' ור"ל דרשו שהיו בנותיו יפסיות מאד מחמת' השמן וכחבוצר (חגיל' י"ג ע"א) אנפקיין כו' שחשיר את הסער ומכין את הסער והיו נשואות לכסוס והכסוי' הס עשירי גדול' כח"ס רוב' של כסוי' עשירי' היו מחמת' הקטורת והו ברוך חבני' אשר: (כה) ברזל ונחש' מנעלך. שה' יושב על הים הגדול והולך לדלתות נחשח וברחיו ברזל והוא היה המנעול חזקתם של כל ישראל: וכימך דבאך שכל הימים ה' זכת שמן בקין ובחורף כי יח' חין נשדן לא בימות סמח' ולא בימות סגשמי' וגם אח' ברזל ונחשח מנעלך שאלו ימי' מושך שמן כחל ביום ובלילה ולא היה נגנבים כי ברזל ונחשח מנעלך שהיו סגורים בדלתו נחשח וברחיו ברזל. והנה פתח בשבחו של הקב"ה וישראל. ה' חסיני בל. ובכרם הסבטים בפרט. וחזר לשבחו של הקב"ה וישראל בכלל. וסיפר את כל הימים שגעשו מימיא' חנני' ואילך חין כאל ישרון. וכח"ס בעבור חדת כי חין כחוי בכל הארץ. סמיים שבחורס. ובו נדע שאין כחוי בכל הארץ. וכח"ס בעבור חדת כי חין כחוי בכל הארץ. ולחזן ספר שמי בכל הארץ. ואחר חין כאל ישרון פי' כאל של ישרון. שנבחר לו אז לעם כח"ס שלח עמי ויעבדני. וקרא ישרון על השירה הראשונה שסרו לו ביוצאת חזרים כח"ס שסיר הזה יסוף לכם כליל החקדש חג: רכב שמים בעורך ובגאותו שחקים. פי' שהוא בגאותו רוכב שחקים ששולט עליהם והוא קריעת ים סוף שגעשו בו ב' ימים א' להליל את ישראל וא' לשקט במים החזרים וכח"ס ימיק' ה' נאדרי בכח ימיק' ה' תרען חויב שנאמר כאל את ישראל וב' עשה נקמה בחזרים וכח"ס נחית בחסוך עם זו גאלה. זו ישראל ונאמר אשירה לה' כי גאל גאל שמתגאל על כל הגוים. והוא סוס ורכבו רמח בים והו ובגאותו שחקים

אדרת דברים אליהו קב

שחקים כי מן השחקו נלחם עומה' כמ"ס ויחי הענן והשחק ויאר לח לילה. עין ומוסף. למזרים מעבי שחקים. ויאר לישראל. מן הרקיע שבו כל המאורות: (כ) מענה אלפי קדם. מענה. היא הסנה שעליהם חלמל' כמ"ס עליון שחח מעוק: ומחמח זרעח עולם. כמזואר (מגיגה ע"ב) הארץ על מה עומד' על עמודי' וגו' על הכרים וגו' רוח צסערה וכו' וסערה חליה צירוע של הקב"ס שנאח' ומחמח זרועית עולם ופי' שני עולמות שס' כח וגבורה שנקראים זרועות של הקב"ס אלא שכלל גבורה בכה כמ"ס יומיק ה' נאדרי בכה יומיק וגו' ולקך אמרו צורעו של הקב"ס וכן היו צסוי צמח' כמ"ס מן השמים השמיטך לח קל ועל הארץ כראך לח אשו הגדולה ודבריו שמועח מוחך האש. אחר אשו ואחר גדולה כמזואר בל הכחצ כג' וככרע ציניהם שקולו מן השמים ואשו בארץ חכו שחמל חמח לראשי יומי חחצקני: ויגש חפניך חויב. הוא סימון ועוג ורמז צו ג"כ לעמלק שגרשו מן הסעו"ז ועוה"צ כמ"ס כי חמח אמהה לח זכר עמלק וגו' והוא חויב הגדול מכל. ויאחר השמד. הוא מדן שעה חיהם לשמח כמ"ס נזור לח החדיים וכניהם חוחם: (כה) וישכן ישראל צטח. הוא ארץ סימון שירשו לח ארצו והחרימו לח עריו וחל כל אשר צו: צד עין יעקב. הוא ארץ מדן שירשו לח ארצם ג"כ ולא סוחירו חוס רק טף ושיס אשר לא ידעו וגו' החיו לכס. לשפחות. ואחר עין יעקב. אלו הכשרים שנישראל שול נתנו עיניהם על צות חוחצ וכמ"ס כי כל האיש אשר הלך אחרי צעל פעור השחידו וגו' וחחם הדבקים בה' אליהם חיים כלם חיוס: אל ארץ דגן וחירות. הוא ארץ יעזר וגלעד כמ"ס וכהה החוקים חקוס חקנה כי סס רועים מן השחח ויון חחורות ונצחמה של הארץ דיבר הכחצ: אף שחיו יערפו גל. הוא ארץ עוג מלך הכצן כמ"ס כטל חרמון וגו' וכחצ הרעיפו שמים חמל ואחר אף שחיו. שחל חיו חיוחד אלא לא"י כידוע וכמ"ס חיון לך האללים חטל השמים וחשחיו הארץ וכמ"ס שיווד על סרי חיון כי סס חוס ה' לח הכרסה ובכאל נחקיימו חקלה צרכות של יעקב אל ארץ דגן וחירות אף שחיו יערפו טל: וישכן ישראל צטח. מחמח שובע הגדול כמ"ס וחללח לחמחם לשבע וישנחם לצטח צארלס: צד עין יעקב וגו'. הוא מה שנאמר החיו לכס. לעבדים ולשפחות וכמ"ס יעבדך שמים ועד כלן חודצר צסוי מדבר. ועכשיו מחמיל צסוי ח"י שטשו צימי יסועט לכן הוא צפסוק צפ"ע. (כט) אשריך ישראל חיו חחוך. צסעצרת הירדן שזכו בה לכטס לא"י כמ"ס (חלחי ג' י"ב) ואשרו לחכם כל הנוים כי חחיו לחם ארץ חפץ חמר ה'. ור"ל ארץ חפץ. שחפץ בה הסי"ח ושנחה חצוא' בכל החורה ארץ חמדה טובה וכו' כי הארץ אשר לחה בל שמה וגו' וכמ"ס (ציוסוע כ"ח) לא נפל דבר מכל הדבר הטוב אשר דבר ה' אל צית ישראל הכל בל. וכל חשוקתו של חחם סיס לכטס בה כמ"ס חיוני עבר לח הירדן וחחם עברים וירשחם וגו': חיו חחוך. צימי יסועט כמ"ס (יסועט ה' ח') ויחי כשמע כל מלכי האמרי וגו' וחם לצבס ולא סיס צס עוד רוח חמי צ"י וכמ"ס שחמו עמים ירגון וגו' נחמו וגו' עד יעבר טס זו קניה וגו' וח' (יסועט ג' ירד) צוחת חדעון כי אל חיו בקרבכם. שזה כסס חיו חיוחד אלא לישראל לצד וכמ"ס אל חיו חלקט חסו חיו חחוך: טס נועט בה'. וכו' כבישת ירימו שחכס ט"י שסס שפלה חומת ירימו: חון עורך. בהליכחם להר גריחם ולהר עיבל שחלכו יוחר חס' מיל צחוחו יוס וחין כל צריה עומדת לפניהם וכל העומד לפניה' חיד נחרו וכמ"ס לא יתיצב חיש וגו' ורמז צוה ג"כ לימות החשים. חיו חחוך. צימי שלחם. טס נועט בה'. צימי חוקיבו. חון עורך. היא ירושלים והיא העיר הראשונה שנלחמו טס סנחריב: ואשר חרצ גאוחך. צימי חון שכתב להרוג צמרצ וחח"כ כל הסרי' סיו מנחלים לח הסיחים: ויכחשו חויבך לך. צימי אלכסמר חוקדון שח' להחריצ לח ירושל' וחח"כ השחחום לשחמן חלדיק: ויכחשו חויבך. אלו צבעוני'. וכן צימי שחחוח"ל שחרתו צריח עמחם. וחחה על צחוחיו חדדך. לימות החשים וכמ"ס ועל צחוח וגו'. ועל ה' מלכים שסיה מלחמה גדול' שספיל הקב"ס עליה' חצי צד גדול' והעמיד יסועט לח החמה כמ"ס לאור חניך יחלכו לנגה צרק וגו' וכחצ (יסועט י"ד כ"ד) ויחאר אל קניי חושי המלחמה סחלכו חחו קרצו סימו לח רגליכם על חארי חחלחי'

יטק

יעקב וכללו עם כל הסבטים וז"ש זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליתחך וליעקב לאחור. לבנים שהם עולי מוצרים. ארעך. אלו עולי צבא: אחננה. הם לימות המשיח שהקב"ה יחלץ בעמלו כח"ם צפרשת דברים אשר נשבע ה' לאברהם לאברהם ליתחך וליעקב לחת להם ולרעם אחריהם: הראיחך בעיניך. כח"ם וראה בעיניך: וחסה לא תעבר. על שלא פשלים עם ה' בדבור ולכן לא פשלים ג"כ להביאם אל הארץ. ועל שחיקו בעשיית הסרף וראה אחו וחי לליכך זכה לראיה חכה לאור הראשון שמששת ימי בראשית שבו ראה את כל העולם כולו מראשו ועד סופו: וחסה. כתיב צה"א הוא עובד"ז כח"ם לעיל אבל לעתיד לבא הוא בראש כולם ח"ם לא תעבר שטוב"ז הוא כפרחודור שטוברים בו לעובד"ז וכח"ם צפ' דברים אחס עברים בגבול אחיכם וגו' אבל עומד ומשמש במרום וכח"ם חז"ל שהוא חי כו': (ה) וימח שם נא' כאן שם ולאחר בלומות הראשונים עלה אלי הכרה וביה שם מה שם כו' עומד ומשמש כו' ונתקיים כאן בקציעות ושם לא עמד אלא ארבעים יום וכן ואחנה לך את לחת האבן והתורה והמחשבה וגו' ומחרו לו כאן מה שאבד בלומות הראשונות וכח"ם צר"מ קב"ה עתיד להאדרת לך אברהם דאדרת בגין ערב רב דא כלך דילך דבזמנה דעבדו ערב רב ית עגלה נפלה כלך דילך דה"ד וישלך מידו את הלחת ומח"ם שם עתיד להחזיר לך ר"ל שאף בתחיית המתים לעתיד לבא יקום עם כל התורה הולח ולא ישכח ממנו: עבד ה'. שאז זכה להקרא עבד ה' אף שבחיו ג"כ כתיב עבדי חסה. שם לא זכה לקרוא עבד ה' עד הנה חו היא המעלה הגדולה שבכולם. שנקרא עבד ה' כח"ם עבד חזק. הדבק לשמור כו' וכח"ם צר"מ שם. אחו כלשו מוארי מחינתא ואשחטתו קמי' ואחרו קמי' ודאי קב"ה חליל בפומך ולך אכן סגדי' כו': על פי ה'. כח"ם למעלה שמתחן הית' רטוית ע"פ לויי השם: ויקבר אחן בגי. חל ה"ג חזלא עילאה שהיא כוללת הכל כל התקונים וכל הקידושים. ואחר בגי ה' כן ב' שמות: בארץ חזאל. הוא הדעת הנעלה והוא דרגא דחשה שנגדו היה צבאטם חכו ולא קם בישראל אבל קם בלומות ואחרו בזוכר בדרגא דילי' וטיטפא כו' וכמו שמבואר שידון בש"ז רוחמת והוא חכלית כל הטומאות לפי שהחטיו את ישראל בגשים מדיונות חכו שכתוב מול בית פעור כמו שכתוב בספר יצירה טוב כנגד רע ורע כנגד טוב ופעור נגד חשה אלא ששם"א מוסיף א' בסוד כל המוסיף גורע ובסוד עשתי עשרה ירעו: ולא ידע איש וגו'. כח"ם (איוב כ"ח כ"א) ונעלמה מעיני כל מי ומעוף השמים וגו' אפי' מעוף השמים של' ובשמים יעופף ואחר איש אפי' בני אדם של' עליהם עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. נעלם מהם מקומו ומדרגתו וכן בכל הדורות ואפי' לימות המשיח ח"ם עד היום הזה: (ו) ומשה בן משה ועשרים שנה. כחזואר שכל ימיו היו נקבלים וכוון היו שלימים עד אין חכלית והוא במדרגת ח"ב שכללן זה בזה וז' שערי ציונה. שבחיו לא זכה לשער ה"ן לפי שהוא בחכמה כח"ם ותחסרהו מעט מאלהים מן המלאכים שהם חיים לעולם ואחר ופני לא יראו כי לא יראי האדם ומי אבל במוחו זכה לכולם: לא כהנה עינו. בגבואה שהנביאי' נקראו רואים וחוים: ולא נס לחם. בחכמ' שנא' בו כי מן המים משיחתו דאשקי לכל גופא וכח"ם אבי אבי אבי. אב בחור' אב בחכמ' אב בגבואה שלכול' זכה וכל הנביאי' ונחמיו נפסק מהם במוחם אבל כאן לא נפסק כלל וכלל במוחו. ומה שהיה חסא ק"ך שנה. לפי שהוא תרומתו של עולם. [והוא ציונית אחד חסד ומתן' ועולה מן קיום העולם שהוא שש אלפים שנה א' ומחשבים הוא ימי חיו של משה אחד חסד ועשרים שנה] אלהלל חסא מריבא היו נותנים לו בעין יפה אבל בשביל מי מריבא נטלו ממנו שלשים שנה. [והיה א' מארבעים דין עין יפה ואז היו שנות' משה ומחשבים שנה. והגאון ז"ל קיגר בדברין ח"ם (מסכת שבת ל"ה ע"ב) אף משה ואהרן וכו' עדיין לא הביעו זמנכם וכו'. ולכן יבכו אחו שלשים יום והוא יום לשנה. חלת נגזר עליו מקברות התאווה כאשר חסר נפשו וביקש הרגיו וגו'. וכן נתבאר אלד ומיד חיקף משה וכו'. וכן אחר ואל אראה ברעתי. מפני שהיה צעיר משה רע מאלד אשר היו מחלומים לחת להם בשר. כי מדרגתם היה לאכול לחם מן השמים. ועל זה נאמר

אדרת דברים אליהו

בשם הוא כשר והיו ימיו מאה ועשר' שנה: (ח) ויתמו ימיו כפי אכל חסה. כנגד ג' מעלות דלעיל שהיה אב וכו' לכן כתיב ימיו כפי אכל חסה שגם הימים היו זוכים: (ט) ויבשע בן טן מלא רוח חכמה. שזכה לדרגה דבינה שמתמלא מחכמה כח"ס יבב חכמתא לחימין. זה חסה. ומדעס. זה יבשע כח"ס חסה קבל חורה חסיני ומסרה ליבשע: כי סמך חסה את דיו עליו. הכל בדרגה של הדעת סקן חו"ב. וכח"ס פתח את ידך וגו' ה"ס כי סמך חסה את דיו עליו סקן עשירית ד' אחוון של יו"ד כח"ס למעל': (י) ולא קם נביא עוד בישראל כחסה ואחריו בישראל ולא באחריו וכו' בלעם דדרג' דליה היה כחבוא' ואחריו בנביאים לא קם אכל במלכס קם ומאן איכא שלמה והוא ג"כ במדרגתו בעשר קדישא דליה: אשר ידעו ה' פנים אל פנים. ועליו נאמר (משלי כ"ז י"ט) כמים הפנים לפנים וגו' כי מן המים משיחיו: (יא) לכל האחת והמופחים. שבמלכ': (יב) ולכל הוד החזקה. הוא בים שגא' ויולך ה' את הים וגו' וכן ביניאח מלכים כתיב ויב' חזק' שלחם: ולכל המורא הגדול. זה מ"ת שנאמר וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק. וכח' ובעבור תהיה יראתו על פניהם וכח' כי יראתם מפני האש וכח' ואחריו כן הראש. אוחית. הוא שמוגד ומתרה מקודם כח"ס הגידו האותיו' לאחור ומדעס וגו'. ומופחים הוא שינוי הטבע. ועיקר הענין כתיב לעיני כל ישראל שהוא כולל את הכל ואחר כאן יו"ד דברים לכל האותיות והמופחים. הם ג' כולין ברו"ק: ולכל הוד החזקה. הוא ברו"א: אשר ידעו. הוא הדעת: לעיני כל ישראל. הוא כנסת ישראל וסיים החורה בישראל ופתח בבראשית שהב' דגשס נחלק לשנים. לב' רשע ובת רשע כח"ס בחיקויי זוכר הא' רשע אשכחין להא' בת לב כח"ס חסד בני לבך לי ועיניך וגו' לא כהתה עני. הוא צסוד הרוח דאחצנית צבינס: ולא נס לחס. צסוד הנפש דאחצנית במכמה. לפיכך כתיב עינו צוא"ו. ולמה כתיב צה"א: פנים אל פנים. כח"ס וידבר ה' אל חסה הוא צסוד חב"ד וידבר לאחור צסוד זו"ג ולכך כל הנביאים נחנבאו באמורה לבד ומ"מ כל אלה ה' דרגין וכללן בג' שמות הכוללן הכל בגילופי ס"ג. ומה דכתיב ויאהר ה' אל חסה לאמר. הוא עס סס י"ס שהס' ד' דרגין דנוקבי' צסוד חין. וכן שנותיו של שרה ח"ס על שרה כסס. שהיא תמימה כך שנותיה תמימה: לכל האחת והמופחים. כן במחשה דרגין הכוללן עשרה בכללות: לכל האחת והמופחים. כן ברו"ק ג' הכוללן ג': אחת. הוא ידוע כח"ס של אותיות ולחועדים. ומופחים: הוא בגוף: ולכל הוד החזקה. הוא משטר' דשמאלא וכח' צה"א צסוף. ולכל המורא הגדול. הוא משטר' דמימא בלא ה' צסוף והוא נהירא דמכמה: אשר. ידוע כי הוא הדבר בעלמא: לעיני כל ישראל. היא הכוללת הכל.